

Un Govern per a començar

Ha estat llarg i difícil el part del primer govern de la Generalitat provisional. Allargat el plaç dues vegades — del 25 de novembre al 3 de desembre i finalment al 5— el mateix dilluns el President no ha deixat de rebre visites i de fer consultes de darrera hora.

Jo no sé encara quan escric aquesta secció si el nou govern ha satisfet almenys a tots els partits. Potser no ha satisfet prou a ningú i aquesta sigui la millor garantia de que ha estat la menys dolenta de les solucions. Ja dic que encara no ho sé. Esoric a últimes hores del dilluns, esgotant al màxim el tancament de l'edició de 9 PAÍS, quan només fa un parell d'hores que s'ha conegut la llista dels elegits:

Els consellers polítics ja eren coneguts amb antelació: Reventós i Trigriner, pels socialistes; Gutiérrez, pels comunistes; Pujol, pel Pacte Democràtic i Sentís per l'UCD. Entre els consellers tècnics-i-polítics hi ha un home del President —Frederic Rahola, Governació—, un d'en Suárez, que abans era d'en Fraga i de jove era ultra a la Universitat —Joan Josep Folchi, Economia i Finances—, un lliberal d'Esquerra Democràtica —Pere Pi Sunyer, Cultura—, un comunista —Ramon Espasa, Sanitat—, un socialista —Narcís Serra, Obres Públiques i Ordenació del Territori—, un sindicalista d'UGT, recolzat pels socialistes —Joan Codina, Treball— un cooperativista de Valls d'Esquerra Republicana —Josep Roig, Agricultura.

Tinc la impressió que a nivell popular aquests noms no produiran massa emoció, més aviat la gent esperava trobar-hi més noms coneguts. Noms com el de Folchi, sobretot, poden produir fins i tot irritació.

En tot cas, cal tenir ben present les grans dificultats que hi ha hagut. D'una banda la necessitat de que el Consell reflectís els resultats electorals del 15 de juny a Catalunya, d'altra l'interès del Govern de Madrid que socialistes i comunistes no hi tinguessin massa presència. El President intentant trobar un equilibri quasi impossible i imposant la seva visió particular del tema, sobretot pel que fa a que les conselleries tècniques-i-polítiques fossin més tècniques que polítiques amb la marginació dels candidats que ja fossin parlamentaris.

La pugna Pacte Democràtic-Socialistes entorn de la Conselleria de Cultura s'ha resolt finalment a favor del Pacte, però d'altra banda els socialistes han aconseguit la seva pretensió de dues carteres tècniques. És aviat, de tota manera, per entrar en gaire consideracions. La presa de possessió serà divendres i caldrà veure el programa, la

composició de las comissions mixtes i si els equips de que s'envoltin els consellers són autènticament d'unitat o dels seus partits.

És un Govern per a començar. Potser, si ho mirem des d'aquest punt de vista és quan podem prescindir de consideracions exigents. Perquè també s'ha de tenir present: és un govern molt original. Amb molta esquerra, ben distint del de Madrid i de molts de l'Europa Occidental, però amb ben poques atribucions. Aquestes les haurà d'anar conquerint sobre la marxa. Li cal un vot de confiança, no solament dels partits, sinó també del poble. No se li pot demanar allò que no pot fer.

Nota pel P.S.C. Reagrupament. Com que jo tampoc tinc ganes de polèmiques que avorreixin al lector, em limito a ampliar el que deia a "La cursa dels Partits" (9 PAÍS, 23/29-XI-77) i era contestat a la Tribuna Política de la setmana següent. En poques paraules, el PSC Reagrupament ha anat a la deriva després de la mort de Pallach, com demostren primer les indecisions preelectorals abans d'aliar-se amb en Pujol, així com tota la actuació posterior.

Que el PSC-R va fer malament els càlculs preferint una aliança nacionalista que una socialista, s'ha sentit sovint a Barcelona de veu de més d'un dirigent. Ara, tot i els quatre diputats, no té cap presència al Consell de la Generalitat i queda en una posició marginal en la unitat socialista. D'altra banda, quasi al mateix temps que la secció de Figueres responia al meu article, es produïa una escissió important, invocant precisament diferències d'interpretació del pensament d'en Pallach. La seva pròpia vidua figura entre els dirigents d'aquesta escissió per la dreta.

Queda més que justificat, em penso, allò de "fills espirituals de Josep Pallach" i "pallaquistes" que de cap manera va ser escrit despectivament.

Pel que fa a l'origen dels vots del Pacte, per bé que és veritat que encapçalen la llista de Girona amb Paredes, tampoc cal deixar de valorar que Teresa Juvé, Vidua Pallach, no va treure els vots suficients per ser senador, a diferència de Francesc Ferrer (CDC).

Si us plau, si el PSC-Reagrupament va malament no en tenim la culpa els comentaristes, que certament hem de ser honestos i independents —això almenys els que escrivim a periòdics no partidistes—, però no pas objectius ni imparcials. Si no, on seria el comentari?

Sumari

• Ciutadans de segona categoria?, per Antoni Calvó	Pàg. 5	• Entre bastidors, per Samsó Oliver	Pàg. 20
• Brevisimo, por Alex	6	• Llibres, per M. ^a Àngels Anglada	21
• 6 x 9, per By Sens	8	• Crònica de la Societat, per Carles S. Costa	23
• Tribuna política	10	• Aquests artistes, per Narcís Pijoan	24
• El far de l'Empordà i la seva principal funció, per Rafael Torront Orri	18 i 19	• Bolsa de trabajo	30